

Čís. 15863.

Postup nižších soudů, jež se spokojily pouhým písemným dotazem u poručníka, zda souhlasí on a manželská matka s provedením zkoušky krve, odůvodňuje po případě vadnost odvolacího řízení podle § 503 č. 2 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 26. února 1937, Rv II 678/36.)

V řízení o žalobě na uznání nemanželského otcovství nabídl žalovaný také důkaz zkouškou krve o tom, že nemůže býti otcem žalujícího dítěte. Prvý soud žalobu zamítl, nevzav za prokázáno, že došlo k tělesnému styku mezi žalovaným a nemanželskou matkou v kritické době; důkaz krevní zkouškou neprovedl pro nesouhlas poručníkův s provedením tohoto důkazu. Odvolací soud uznal podle žaloby, vzav za prokázaný styk žalovaného s nemanželskou matkou v kritické době.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Soud první stolice se nezabýval důkazem krevní zkouškou, protože nevzal soulož v kritické době za prokázanou z toho důvodu, že svědecké výpovědi nemanželské matky nevěřil a soulože žalovaným doznané podle jeho názoru nemohly vésti k oplodnění. Naproti tomu odvolací soud se měl se strany žalovaného nabídnutým důkazem krevní zkouškou zabývat, když na podkladě provedených důkazů a doznání žalovaného dospěl k přesvědčení, že k souložím mezi nemanželskou matkou a žalovaným skutečně v době v § 163 obč. zák. uvedené došlo, neboť důkaz krevní zkouškou může býti způsobilým protidůkazem proti zákonné domněnce § 163 obč. zák. (srv. rozh. č. 6865, 7470, 8659, 8905, 10925 a j. Sb. n. s.). Postup nižších soudů v otázce souhlasu zúčastněných osob s provedením krevní zkoušky byl vadný. Místo osobního výslechu nemanželské matky u soudu se první soud spokojil pouhým písemným dotazem u poručníka, jenž sám s nemanželskou matkou o věci nejednal, spokojiv se s pouhým vzkazem po třetí osobě. Nemůže proto takové prohlášení svědkyně býti spolehlivým podkladem dalšího důkazního řízení, zejména když jde o prohlášení dalekosáhlého významu pro spor. V důsledku toho také prohlášení poručníka, že s krevní zkouškou nesouhlasí, spočívajíc na vadně získaném prohlášení nemanželské matky, je nejasné, neboť je vyvráceno přednesem žalobkyně v odvolání. Také žalovaný v odvolacím sdělení uvedl, že nyní nedá zase on souhlas k provedení krevní zkoušky, odůvodnil však toto své prohlášení tím, že nemá peněz na novou zálohu pro znalce v této věci. Odvolací soud k tomuto prohlášení vůbec nepřihlížel, maje patrně za to, že žalovaný na svém návrhu na provedení krevní zkoušky sice trvá, odpíraje toliko opět složení zálohy, kterážto překážka však nebrání provedení tohoto důkazu, neboť žalovanému bylo uděleno právo chudých (§ 64 č. 5 c. ř. s.). Za tohoto stavu věci měl odvolací soud řízení doplniti výslechem všech zúčastněných osob, aby se jasně a určitě vyjádřily, zda s provedením

krvní zkoušky souhlasí, a kdyby všechny zúčastněné osoby, to jest ne-manželská matka, žalovaný a žalující dítě svým zástupcem souhlasily, měl se důkaz ten provést, kdyby pak některá z nich souhlas odepřela, mělo se toto odepření s důvody pro ně uváděnými hodnotiti podle § 272 c. ř. s. zároveň s ostatními výsledky průvodního řízení (rozh. č. 8931, 10371, 10925 a 10953 Sb. n. s.). Ježto však tento postup zachován nebyl, trpí odvolací řízení vadností vytčenou v § 503 č. 2 c. ř. s.

Čís. 15864.

Postoupený dlužník nemůže po oznámení postupu účinně namítati proti postupníkovi k započtení svoji vzájemnou pohledávku, vzniklou mu po postupu proti postupiteli.

(Rozh. ze dne 27. února 1937, Rv I 200/37.)

Bedřich S. postoupil dne 17. srpna 1932 žalovanému Dr. H-ovi své budoucí útratové pohledávky, které mu měly vzniknouti proti žalující firmě ve sporu C 303/32, zahájeném dne 19. srpna 1932. V tomto sporu bylo přiznáno S-ovi proti nyní žalující firmě V. dne 13. dubna 1933 540 Kč útrat druhé stolice a dne 2. listopadu 1935 518 Kč útrat třetí stolice. Ve sporu C 50/34, zahájeném dne 17. února 1934 S-em proti této firmě, bylo přisouzeno firmě V. proti S-ovi na útratách dne 24. listopadu 1934 531 Kč 40 h a dne 21. března 1935 570 Kč 90 h. Dopisem ze dne 26. listopadu 1935 oznámil žalovaný Dr. H. právnímu zástupci žalující firmy dotčené útratové pohledávky S-ovy a dopisem ze dne 9. prosince 1935 uvědomila žalující žalovaného, že kompensuje útratovou pohledávku S-ovu se svou vlastní útratovou pohledávkou proti němu. Nynější žalobou se žalující domáhá výroku, že pohledávka S-ova zanikla započtením a že exekuce, zahájená Dr. H-em proti ní k vydobytí postoupené mu útratové pohledávky S-ovy, jest nepřípustná. První soud zamítl žalobu. Odvolací soud žalobě vyhověl, vycházejíc z hlediska, že postup útratové pohledávky S-ovy nabyl účinnosti teprve přisudkem útrat S-ovi, že vzájemné pohledávky S-ovy a žalující firmy se střetly teprve po tomto přisudku, totiž dne 2. po případě dne 26. listopadu 1935, a že žalující firma byla oprávněna provést započtení své vzájemné pohledávky s pohledávkou S-ovou žalovanému postoupenou. Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody :

Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu mohou býti předmětem postupu také pohledávky budoucí, není-li pochybnosti o osobě příštího dlužníka a o pohledávce samé co do jejího vzniku (srv. rozh. č. 10366, 5604 a 4740 Sb. n. s.). V souzeném případě pohledávka postoupená S-em Dr. H-ovi jest naprosto určitá jak co do osoby příští dlužnice, tak co do jejího vzniku, neboť byla postoupena pohledávka, která vznikne žalobci v určitém sporu proti jmenovanému odpůrci na útratách. Postup byl tudíž nejen platný, nýbrž také právně účinný již